

Sygn. akt IV U 168/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Grażyna Giżewska-Rozmus
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Racis

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. w O.

sprawy Z. Ż.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania Z. Ż.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 12 stycznia 2016 r., nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt IV U168/16

UZASADNIENIE

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w(...) - decyzją z dnia 12 stycznia 2016 r. uchylił zaskarżone orzeczenie, wydane przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w O. z dnia 15.12.2015r. o zaliczeniu Z. Ż. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenia, oznaczonego symbolem 05-R na stałe i umorzył postępowanie w pierwszej instancji.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 9 października 2015r. odwołujący złożył ponowny wniosek do Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w celu ustalenia wskazania uprawnień do karty parkingowej, pomimo, iż legitymował się w tym czasie ważnym orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności z aktualnie obowiązującym zapisem w pkt 9 wskazań, odnoszącym się do korzystania z karty parkingowej. Organ rentowy wskazał, że treść wniosku nie dawała możliwości organowi pierwszej instancji do ponownego orzekania w tym zakresie. Zespół orzekający miał obowiązek na podstawie art. 7 kpa dążyć do ustalenia prawdy obiektywnej. Działania podjęte przez organ pierwszej instancji naruszyły zatem powagę rzeczy osądzonej.

Z orzeczeniem tym nie zgodził się odwołujący Z. Ż., domagając się zmiany orzeczenia poprzez uznanie, iż spełnia on przesłanki, określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r.

W uzasadnieniu wskazał, że podczas badania w Miejskim Zespole Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności lekarz orzecznik wydał orzeczenie, nie zapoznając się wynikami jego badań, zawartych na płycie Cd. W jego ocenie z uwagi na schorzenia, na jakie cierpi powinien otrzymać kartę parkingową.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o jego odrzucenie.

Skład orzekający uznał, iż Miejski Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. na posiedzeniu składu w dniu 14.09.2014r. wydał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, kwalifikujące odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe z powodu schorzenia, oznaczonego symbolem 05-R. Rozstrzygnięcie to zawierało jednocześnie w swoje treści negatywny zapis w zakresie punktu 9 wskazań, dotyczących spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym. Strona skorzystała z prawa do wniesienia odwołania, w następstwie czego, orzeczeniem z dnia 04.11.2014r. organ odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, a następnie Sąd Rejonowy w dniu 24.04.2015r. oddalił odwołanie, zaś Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 29.06.2015r. oddalił apelację Z. Ż.. Odwołujący, legitymujący się zatem prawomocnym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z dnia 12.09.2014r. złożył kolejny wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, oświadczając, że wniosek ten składa dla potrzeb ustalenia wskazania do karty parkingowej. W następstwie tego Miejski Zespół Do Spraw Orzekania o niepełnosprawności – na posiedzeniu w dniu 15.12.2015r. wydał rozstrzygnięcie, ponownie zawierające w swoje treści negatywny zapis w punkcie 9 wskazań. W konsekwencji organ I instancji orzekł w tym samym zakresie, pomimo, iż osoba zainteresowana na dzień składania wniosku legitymowała się już ważnym orzeczeniem. Dodatkowo organ rentowy wskazał, że z dniem 1 lipca 2014r. zmianie uległy zasady wydawania kart parkingowych dla osób niepełnosprawnych i osoba, która spełniała przesłanki do uzyskania karty parkingowej „na starych zasadach”, po dniu 1 lipca 2014r. musiała ponownie przejść pełną kompletną procedurę orzeczniczą. Z uwagi na fakt posiadania przez stronę ważnego orzeczenia ostatecznego, zawierającego co prawda negatywny zapis w punkcie 9 wskazań, organ I instancji nie był uprawniony do rozpatrywania wniosku z dnia 09.10.2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem z dnia 12.09.2014r. nr SN. (...) (...) (...) Miejski Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w O. zaliczył Z. Ż. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z symbolem niepełnosprawności 05-R na stałe. We wskazaniach, dotyczących ubezpieczonemu orzeczono, iż nie spełnia on przesłanek, określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Po rozpoznaniu odwołania, decyzją z dnia 04 listopada 2014r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. (...) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Ubezpieczony odwołał się od powyższego orzeczenia do Sądu Rejonowego w O.. Sąd Rejonowy w dniu 24.04.2015r. oddalił odwołanie odwołującego, zaś Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 29.06.2015r. oddalił apelację Z. Ż..

(dowód: akta WZON O/E. (...)nr(...))

W dniu 9 października 2015r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, oświadczając, że wniosek ten składa dla potrzeb ustalenia wskazania do karty parkingowej. W następstwie tego Miejski Zespół Do Spraw Orzekania o niepełnosprawności – na posiedzeniu w dniu 15.12.2015r. wydał rozstrzygnięcie, ponownie zawierające w swoje treści negatywny zapis w punkcie 9 wskazań. Od powyższego orzeczenia odwołujący złożył odwołanie i Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w E. - decyzją z dnia 12 stycznia 2016 r. uchylił zaskarżone orzeczenie, wydane przez Miejski Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w O.z dnia 15.12.2015r. i umorzył postępowanie w pierwszej instancji.

W związku z rozbieżnościami w ocenie przez wnioskodawczynię i organ orzekający o stopniu niepełnosprawności – w zakresie spełniania przesłanek z art. 8 ust. 3 a pkt 1 ustawy Prawo o Ruchu drogowym, należało odwołać się do wiadomości specjalnych.

Sąd dopuścił więc dowód z opinii biegłego ortopedy - na okoliczność, czy stan zdrowia odwołującego świadczy o tym, że spełnia on przesłanki, określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. prawo o ruchu drogowym, przy czym wskazanie to może dotyczyć jedynie tych osób, które zostaną zaliczone do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń oznaczonych symbolami 04-O, 05-R, 10-N) i mającą znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

(dowód: postanowienie k: 16)

Biegły ortopeda M. S.- w opinii z dnia 20.05.2016r. po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, dotyczącą odwołującego oraz po przeprowadzonym jego badaniu – w wydanej opinii – rozpoznał u badanego chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa z zespołem bólowym, zaliczając go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu biegły wskazał, że nie stwierdzono u niego istotnego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się, a zatem badany nie spełnia przesłanek ustawy Prawo o ruchu drogowym.

(dowód: opinia biegłego k: 19-23)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie Z. Ż. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że zgodnie z art. 476§3 kpc przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności.

W niniejszej sprawie, Wojewódzki Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wydał w dniu 12.01.2016r. decyzję w sprawie odwołania Z. Ż. – uchylając zaskarżone orzeczenie z dnia 15.12.2015r. i umarzając postępowanie w pierwszej instancji.

Zgodnie natomiast z art. 477(9) §1 kpc - odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ.

W niniejszej sprawie, Sąd zatem był władny do rozpoznania odwołania od decyzji z dnia 12.01.2016r., uchylającego orzeczenie Miejskiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności i umarzającego postępowanie w I instancji.

Podkreślić bowiem należy, że: „Każde orzeczenie zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności, niezależnie od tego, czy rozstrzyga sprawę co do jej istoty, czy też jedynie kończy postępowanie w sprawie, podlega zaskarżeniu do sądu powszechnego w drodze odwołania”. Formę "orzeczenia" będzie miało zatem każde rozstrzygnięcie zespołu do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności, dla którego kodeks przewiduje formę decyzji (art. 104 § 2 k.p.a.). I to bez względu na fakt, czy rozstrzygnięcie to wywołuje jednocześnie skutki materialnoprawne i procesowe, czy też ogranicza się jedynie do zakończenia postępowania w danej instancji (skutek procesowy). (Por. Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 lutego 2001 r. I SA 2585/00).

Nadto, należy wskazać, iż w postępowaniu odwoławczym od decyzji odmawiającej prawa do świadczenia sąd ubezpieczeń społecznych ocenia legalność decyzji według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP 2005 nr 3, poz. 43 oraz z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 154/05, LEX nr 272581). Stąd też postępowanie dowodowe przed sądem w sprawie o świadczenie uzależnione od

niezdolności ubezpieczonego do pracy powinno zmierzać do ustalenia, czy w dacie orzekania przez organ rentowy po stronie ubezpieczonego występowały w tym zakresie wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 152/04, OSNP 2005 nr 17, poz. 273). (wyrok SN z dnia 12 stycznia 2012 r. II UK 79/11)

Dlatego też, Sąd dokonał merytorycznego zbadania sprawy i w oparciu o opinię biegłego ortopedy ustalił, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek z ustawy Prawo o ruchu drogowym w zakresie nabycia tzw karty parkingowej. Zgodnie bowiem z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym - kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

Tymczasem, w świetle opinii biegłego ortopedy M. S.– ubezpieczony nie spełnia przesłanek przewidzianych w ww normie prawnej.

W ocenie Sądu – opinia biegłego ortopedy w całości zasługuje na uwzględnienie. Biegły w sposób kompleksowy i szczegółowy, ustosunkował się do zagadnień, wskazanych w postanowieniu Sądu, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek okoliczności nakazujących dyskwalifikację przedmiotowej opinii. Osobą niepełnosprawną w rozumieniu komentowanego przepisu nie jest bowiem każda osoba niepełnosprawna, lecz wyłącznie osoba o obniżonej sprawności ruchowej, w orzeczeniu której zawarta jest informacja o spełnieniu określonej przesłanki (W. Kotowski, Komentarz do art.8 ustawy - Prawo o ruchu drogowym, 2011.05.01).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji w zaskarżonej części i w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

SSR Grażyna Giżewska-Rozmus